

привела ряд примеров, которые могут показать разнообразность приютов для животных и возможность реализации смелых архитектурных идей по данной тематике.

Литература:

1. https://ru.wikipedia.org/wiki/Приют_для_бездомных_животных
2. <http://docs.cntd.ru/document/424041267>
3. <https://strelkamag.com/ru/article/benchmarking-animal-centers>
4. <https://animals.kharkov.ua/ru/blog/rekomendacii-i-prakticheskoe-rukovodstvo-po-organizacii-i-funkcionirovaniyu-spezializirovannyh>

УДК 75.01

ПСИХОЛОГІЯ В ПОРТРЕТІ

Григоренко К.В., *зр. ОМ-410*

*Науковий керівник – Рахубенко Г.Л., асистент (кафедра
Образотворчого мистецтва, ОДАБА)*

Анотація. У статті на прикладі творів відомих митців, та випускної роботи Григоренко К.В., показано, як впливає внутрішній світ художника на його твір.

Актуальність. У мить зображення людини, митець використовує усі свої навички, які він збирав протягом свого життя, а також додає частку своєї душі. Написати будь-яку роботу не можливо будучи безпристрасним і не проникаючись психологізмом людини, зображеної в картині.

Основний текст. Що таке портрет? Якщо взяти пояснення з академічного тлумачного словника, то портрет – це мальоване, скульптурне або фотографічне зображення обличчя людини або групи людей [1]. Але невже це лише зображення? Ні, це більше, ніж просто відтворення зовнішності. Це зображення душі. Не той художник портретист, який просто передає побачене на полотні, а той – що передає психологію людини.

Історія знає немало талановитих портретистів. Леонардо Да Вінчі, Рафаель, Рубенс, Рембрандт, Тиціан, Сезан ... Кожен з цих геніїв умів не лише копіювати дійсність, а й передавати психологічний стан натурника. Портрет – один з найцікавіших видів живопису. Це

особливий дар: зуміти передати на полотні не лише зовнішню схожість героя, який позує, а й розповісти майбутнім поколінням про характер, звички, рід занять. Художники-портретисти завжди загребувані трохи більше колег, що спеціалізуються на пейзажному або батальному живописі. І це зрозуміло: аристократи замовляли портрети, щоб увічнити своє обличчя для спадкоємців й історії. Завжди цікаво побачити себе очима іншої людини.

Мені здається, що не дарма Оскар Уайльд обрав темою для свого єдиного опублікованого роману саме портрет. Художник подібний до чарівника, що дійсно пензлем, ніби чарівною паличкою, вкладає у просте полотно душу.

Один з найважливіших художників для світового живопису – Ілля Єфимович Рєпін, неперевершений майстер портрету. Глибокий психологізм пронизує кожен мазок його пензля. Безкінечно можна продовжувати говорити про полотна Іллі Єфимовича. Але є один портрет, який вразив мене найбільше. Це «Портрет композитора М.П. Мусоргського» (рис. 1).

Рис. 1. «Портрет композитора М.П. Мусоргського», Ілля Рєпін

Рис. 2. «Дівчинка з персиками», Валентин Серов

Портрет був виконаний за чотири дні – 2-5 березня 1881 року в Петербурзі, в лікарняній палаті Миколаївського військового госпіталю. Рєпін писав портрет близької йому людини, вже знаючи, що Мусоргський хворий невиліковно і його смерть близька. Мусоргський помер 16 березня того ж року. У творчості Рєпіна це унікальний випадок, коли художник створив портрет людини, що знаходиться "перед обличчям вічності", наодинці з самим собою, не позує і не показує світові своє "станове амплуа". Заворожує ліпка

форми. Холодний фон картини підкреслює «хворобливість» обличчя Мусоргського. Зворушлива складка губ, як у маленької дитини. І питливі очі, повні самотності. Ми бачимо обличчя «справжнього» композитора. Хворі, запалі очі, неохайна зачіска, волосся на бороді не прибране... Коли я дивлюсь на цю роботу, мені стає не по собі... Портрет викликає у мене відчуття жалю. Ніби я спостерігаю за самою смертю. В очах Мусоргського ми бачимо сум і втому. Я вважаю, що це один з найкращих портретів за всю історію мистецтва, бо Репін зумів розгледіти саму душу, найпотаємніше, що є в людині [2]. Важко навіть уявити, що переживав Репін, коли зображав свого доброго друга на порозі смерті...

Геній свого часу, один з признаних велетнів в образотворчому мистецтві – Серов Валентин Олександрович. Проїшовши могутню художню школу у Репіна, Серов вдосконалював мистецтво малювання усе життя. Уже ранні шедеври Валентина Серова, серед яких знаменита «Дівчинка з персиками» (рис. 2), відкрили світу талановитого портретиста. Картина була створена в 1887 році. Перша назва була "Портрет В.М.", де В.М. позначає Вірочку Мамонтову, яка була дочкою відомого промисловця [3]. У дівчинки дуже виразні очі з танцюючими в них вогниками. По самій позі ми бачимо, як нелегко їй всидіти на місті, як хочеться зірватися і чимдуж побігти гратися на подвір'я. Особливо контрастують холодні відтінки білої стіни зі смуглявим обличчям дівчинки, її рожевою кофтинкою та темними очима. Життєрадісність героїні показана світлими, радісними тонами, а відчуття її чистоти і ніжності посилюються завдяки кольорам білої скатертини, яскраво блискучого срібного ножа. Ці окремі елементи об'єднуються в єдине ціле на картині, збагачуючи образ. Здається, що в образі дівчинки Серов уособлює свою юність. Квітучу, нетерплячу і щасливу.

Художник – це тонкий психолог. Саме тому я обрала темою для дипломної роботи зображення натовпу людей у трамваї. Композиція називається «Fusion» (рис. 3). Кожен, хоч раз у житті, користувався цим транспортним засобом. Трамвай – це маленький світ, зі своїми правилами і традиціями.

Хіба не дивовижно, що на короткий проміжок часу люди, які навіть не знайомі один з одним, стають єдиним цілим. Де ж іще можна знайти той колорит і відчутти неповторну атмосферу Одеси. Хоч поки що це лише ескіз, я вже намагалась постаратися передати характер героїв за допомогою їх жестів, одягу, поз. Не спроста обраний саме вечірній час для цієї композиції. Адже ввечері людям набридає носити свої маски і

вони стають тими, хто вони є. Чи помічали ви, що ввечері все здається інакшим. Ми починаємо відчувати свою справжність і щирість.

Рис. 3. Композиція «Fusion»

А тепер більш детально розберемо композицію. Чому саме така назва? З англійської «fusion» – злиття, сплав. Так, як притоки річки сплавають воедино, так і люди в трамваї, ніби єдиний маленький світ стають доповненням один одного. Картина поділена на три частини, умовно. Перша частина – це сцена з юним моряком, що направляє в казарму та дівчиною, що їде додому після важкого дня в інституті. Нагнута фігура хлопця, ліва рука, що вільна для жестикулювання, одна зігнута нога, інша відведена назад – все це демонструє його наміри бути до неї ближче, адже по всьому видно, що вона йому сподобалась. Але і дівчина зацікавлено дивиться на юнака. Ця сцена символізує молодість у своєму прояві. Ту безтурботну юність та студентство, що не дарма вважаються найкращими роками в житті.

Друга сцена – це розмова між бабусею та дівчинкою років 8-9. Бабуся стомившись, їде зі своїми пакунками додому, де, нажал, її чекає лише старенький кіт. Вона зігнулась, демонструючи самоту і відлюдкуватість. Адже вона так звикла бути одною. І раптом їй хтось протягує клітку з пташкою. Бабуся, здивувавшись, підіймає стомлені очі і бачить дружелюбну дівчинку, яка, посміхаючись, радо простягнула папушку їй. Ця сцена символізує швидкоплинність життя, дивлячись на дівчинку, бабуся сама згадує своє дитинство, молодість і зрілість, які пройшли так швидко.

Третя сцена – це символ зрілості. Два чоловіка, що гостюють в нашому місті тут зовсім самі, вони не розуміють нашого менталітету, їм важко орієнтуватися в незнайомому місті. Їх жести показують розгубленість і обурення. А тут ще й у них непомітно виймають гроші з кишені, а вони цього ще навіть не помітили. Це уособлення життя з усіма його проблемами і негараздами, що дуже часто відбувається так,

коли думаєш, що гірше уже бути не може, а життя підносить тобі нові сюрпризи. Але ж хлопчика-циганчука зрозуміти можна, йому нема чого їсти і він не бачить іншого виходу, лише як красти. Адже ніхто не пояснив дитині, що так робити не можна.

Образ трамвая – це ще й образ всього життя. Дитинство, молодість, зрілість і в кінці кінців – старість. Все це зливається воедино тут. В кожному русі, в кожному повороті голови ховається своя психологія, своя частинка душі. При написанні цієї роботи спеціально було обрано таку «тьмяну» палітру. Таки чином узагальнили всіх зображуваних персонажів.

Зверніть увагу, як відомий художник Альфонс Муха зображає себе та натурницю на фрагменті його ж картини (рис. 4, 5). Хіба це не та ж сама поза, нахил голови і навіть погляд? Картини – це внутрішній світ митця, його відбиток душі.

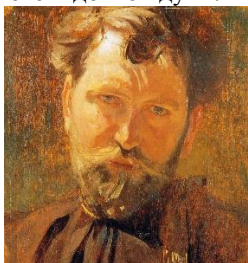

Рис. 4. Альфонс Муха

Рис. 5. Фрагмент картини
А. Мухи

Художник повинен бути дуже спостережливим. Тільки так можна досягнути висот у мистецтві портрету. Має бути «надивленність» (зорова пам'ять). Ви ніколи не задумувались над тим, як виглядають в старості щасливі люди? Вони виглядають похмурими. Для того, щоб посміхнутися ми використовуємо цілу групу м'язів. Круговий м'яз рота, вилична м'яз, носогубний піднімач, щічний м'яз. За життя ці всі м'язи зношуються і, від постійно піднятих куточків рота, опускаються. Тому з першого погляду складається враження, що людина сумна і, можливо, навіть груба. Всі ці нюанси є дуже важливими у передачі психології людини на портреті і треба бути дуже проникливою людиною, щоб уміти це бачити.

Висновки та результати. Художник – це не лише «малювальник». Це і психолог, і актор. Це чарівник. Це мудрець і дитина. Це наївність і тисячолітні знання. Створюючи кожну роботу він лишає частинку себе в ній. Свою душу, свої емоції, життєвий досвід. Я люблю зображати людей, їх портрети, розкривати психологію та характер кожного героя.

Саме тому і обрала цю тему. Адже де ще, як не на прикладі людей з різних соціальних верств можна розкрити людську душу з усіма її вадами та гідністю.

Література:

1. Академічний тлумачний словник (1970-1980). Словник української мови в 11 томах. Том 7, 1976. С. 290.

2. Стаття на сайті <http://ilya-repn.ru/master/repin7.php> «Илья Репин. Галерея картин и рисунков художника» 16 з 16 стр. Корпоративний автор.

3. Стаття на сайті https://muzei-mira.com/kartini_russkih_hudojnikov/287-devochka-s-persikami-valentin-aleksandrovich-serov.html «Девочка с персиками», Валентин Александрович Серов, 1стр. Корпоративний автор.

УДК 699.842+691.175

ВИКОРИСТАННЯ ВІБРОПОГЛИНАЮЧИХ ЕПОКСИУРЕТАНОВИХ МАТЕРІАЛІВ БУДІВЕЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Грицько Є.Я., *зр. ТХ-11*

*Науковий керівник – Скрипинець А.В., к.т.н., доцент, (кафедра
Загальної хімії, Харківський національний університет будівництва
та архітектури)*

Анотація. В роботі показана доцільність використання вібропоглинаючих епоксиретанових матеріалів в якості мастики та демпфуючих полімерних вставок в інженерних комунікаціях та вентиляційних системах. Вибір вібропоглинаючого матеріалу здійснювався на підставі техніко-економічного аналізу та з урахуванням ряду факторів: необхідні вібропоглинаючі властивості, технологічність, доступність, температурний та частотний діапазони, необхідні технологічні та експлуатаційні властивості, стійкість до зовнішніх умов і ціна.

Актуальність. Проблема зниження рівня вібрації та шуму будівельних конструкцій будівель і споруд, що піддаються впливу динамічних навантажень від технологічного обладнання, а також питання захисту приладів та обладнання від коливань несучих конструкцій в даний час має важливе значення. Підвищений рівень